JUCĂTORII ÎN INTIMITATE

NĂSTURESCU — locomotiva Rapidului

Un scrîşnet ascuţit, prelung şi tramvaiul s-a oprit. Manipulantul, după ce a suflat în mîini să şi le mai încălzească, mi s-a adresat: **„Parcă dv. aţi întrebat de staţia Carpaţi? Aceasta-i!"**. Cobor mulţumindu-i. În cîteva clipe, liftul urcă cele patru etaje ale blocului şi iată-mă faţă în faţă cu inimosul jucător al Rapidului, Năsturescu. Înainte de a ne aşeza la taclale, Bebe se scuză: **„Vin imediat! Ştiţi, Tina este plecată la părinţi la Giurgiu cu Mugurel** (n.n. — soţia şi copilul). **Dacă vă place Tom Jones, deschid magnetofonul"**.

Cînd s-a reîntors cu cafelele m-a găsit la colţul trofeelor. **„Dintre toate, cel de la Penarol îmi este cel mai la inimă. Acolo i-am bătut pe sud-americani! Prima victorie a unei echipe româneşti pe acel continent. Doamne, ce le-am făcut eu şi cu Moldoveanu de la Petrolul"!** Şi Năsturescu vorbeşte, gesticulează pentru te miri ce explicaţie. Argint viu. Ca şi pe gazon, cînd se înşurubează printre apărătorii adverşi sau cînd face acele „raiduri furtună" în preajma careului său. Năsturescu continuă să se destăinuie. Este indispus că selecţionerii au uitat că este al doilea după **Pircălab**, la ora actuală: crede în reintrarea lui **Dumitriu II**, în renaşterea Rapidului, simte pe aproape **„Cupa României"**, că slăbeşte la antrenamente cu aproape 2 kilograme şi jumătate şi cîte şi mai cîte. Nu ştiu cum vine vorba din nou de Mugurel.

„Dar ştii că-i leit taicăsău, remarc eu, privind o fotografie dintr-un album. Poate peste ani presa va vorbi de un nou Năsturescu".

„Nu pot să garantez sută la sută! Din trei motive". Şi giuleşteanul mi le explică povestite sub forma următoarelor episoade:

1. DUNĂREA NU CURGE PRIN BUCUREŞTI. **„N-am avut o copilărie fericită. După ce am rămas orfan m-au crescut bunicii la Giurgiu. Dar să ştiţi că am simţit totuşi că trăiesc din plin. Băteam ore în şir mingea pe malul Dunării. Alergam ca un cal de curse. Cînd mă încălzeam prea tare mă aruncam în apă. Ştiam să înot de la vîrsta de patru ani. Făceam concursuri de rezistenţă cu alţi copii, la fundul bătrînului fluviu. Căutam scoici la o adîncime pînă la 10 metri. Ajunsesem să stabilesc un adevărat record: aproape două minute sub apă. Ce plămîni mi-am făcut!"**

II. MI-A PLĂCUT GIMNASTICA ACROBATICĂ. **„La 12 ani, nu mă hotărîsem să practic fotbalul. Ocazional, participam la meciurile străzilor. Mă atrăsese ansamblul artistic al Palatului pionierilor din oraş. În spectacolele pe care le dădea, interpretam un număr de gimnastică acrobatică. Mă învăţase un instructor venit special la Giurgiu de la circul Krateyl. Cîte căzături am luat! Picioare rupte, degete zdrelite. Cu timpul îmi însuşisem la perfecţie tehnica salturilor şi a căderilor. Eram plin de vitalitate şi sănătos tun. Dar pînă la urmă vraja gazonului m-a atras!..."**

III. NEA IONICĂ BOGDAN VA FI PREA BĂTRÎN. **„Primul echipament de jucător l-am îmbrăcat la Dunărea Giurgiu. Nea Ionică Bogdan mă fascina cu poveştile lui despre fotbal şi mai ales cu cele trăite la Rapid. Îl considerăm un idol şi-l ascultam orbeşte: driblează aşa, loveşte aşa, şutează aşa... N-am să uit niciodată un amănunt, zic eu, care unora le-ar stîrni hazul. Ne obliga să mergem kilometri întregi pe şina de cale ferată. Pentru a căpăta mobilitate, spunea el. Ajunsesem la un moment dat la o asemenea echilibristică încît puteam să alerg pe şină fără să pun piciorul pe traverse".**

Acum înţelegeam de ce Năsturescu, tatăl, are îndoieli asupra viitorului fotbalist, Năsturescu, fiul. Nu l-am contrazis pentru că în primul rînd, nu putem prevedea că Mugurel se va dedica fotbalului. Dar am mai înţeles şi altceva. De unde are atîta vitalitate această mînă de om, de ce este atît de laborios în teren, de ce are atîta mobilitate, de ce admiratorii îl compară cu o locomotivă a Rapidului.

S. T.

NICOLAE OAIDĂ și Cronos

„Facem o convenţie: nu vorbim despre fotbal! — ne-a spus de la început, **Oaidă**. Şi, după o scurtă pauză, savurîndu-şi surpriza pe care o intuia la reporter, a continuat: **...despre fotbalul la zi"!**

De ce se eschiva veteranul **Progresului**?

„Ulysse"..., blestemat de zei să peregrineze prin lumea fotbalului, a debutat în Divizia A în anul 1953 la **Dinamo Braşov**, dar a crezut, cu consecvenţă, că-şi va găsi limanul la echipa din **Dr. Staicovici**. De ce la **Progresul**, cînd **Dinamo Bucureşti** îl tenta, asemeni sirenelor legendare pe tînărul de 22 de ani, cu alura unui Dobai modern?

„Pentru că acolo juca Ozon, idolul meu ca jucător", ne răspunde cu promptitudine **Oaidă**. **Ozon?** Nimic mai firesc pentru un jucător impetuos şi decis, etalon al jocului atletic, în forţă, de a-şi căuta un complement în cel ce semnifica subtilitatea şi imaginaţia, jocul cu „poante".

Şi satisfacţia tînărului de atunci, de a juca alături de idolul său, ce-i drept, scurtă, căci a durat mai puţin de un an, a pălit cu vremea, în faţa nefericitei coincidenţe ca tocmai **Ozon**, revenit peste ani la **Progresul**, ca antrenor, să fie cel care-l obliga să părăsească gazonul... **„Să nu-ţi faci ţie, chip cioplit!"** — glumeşte „biblic", **Oaidă**.

Şi **„Peniţă" Moldoveanu**, succesorul lui **Ozon**, a parafat dorinţa acestuia. Iată-l, deci pe **Oaidă**, scoţîndu-şi la iveală carnetul de antrenor categoria a III-a şi pornind la drum cu o nouă corabie: **Flacăra roşie**, din categoria C. O liniştе aparentă, în care doar o suită explozivă de rezultate plasau această formaţie în fruntea clasamentului, indica jarul celui ce fusese scos pe tuşă, fără voia lui.

O duminică, două, trei şi ascensiunea echipei din „C" devenise invers proporţională cu evoluţia în clasament a **Progresului**, fosta echipă a lui **Oaidă**.

„În tot acest timp, mă urmărea un singur gînd: să demonstrez lui Ozon şi lui Moldoveanu că s-au pripit!". Şi nu peste mult timp, stagiul de candidatură al antrenorului **Oaidă** s-a întrerupt brusc, întrucît jucătorul **Oaidă** fusese rechemat sub culorile alb-albaştrilor!

Ajuns aci cu fluxul amintirilor (**„pornisem în căutarea timpului pierdut"**), **Oaidă** refuză orice discuţie ce ar putea avea tangenţă cu prezentul, cu fotbalul la zi, propunîndune o tatonare a viitorului apropiat.

„Fotbalul a fost şi va rămîne lumea mea. Dar nu o lume închisă. Vreau să mă consacru meseriei de antrenor; nu mă întrebaţi cînd, căci o asemenea hotărîre nu se ia cu premeditare. Dar un profesor care predă numai din amintiri, va tînji mereu după o autoritate sporită. De aceea eu nu mă pot mulţumi cu un curs de antrenori de trei luni şi cu o activitate de peste 15 ani în Divizia A. Doresc o specializare în străinătate, într-o ţară cu o organizare realistă a fotbalului. Şi dacă va fi cazul, nu voi solicita, ca alţii, bugetul federaţiei pentru călătorii soldate doar cu note de drum. Cred că am fost un jucător exigent cu mine însumi, aşa voi fi şi cu viitorii mei elevi, după principiul: „Nu ierta nimic!". Şi pentru că tot insistaţi să mă refer şi la prezent, am să vă spun că acum mă pregătesc pentru examenele anului II la Facultatea de Ştiinţe Juridice...".

Aţi înţeles acum de ce **Oaidă** evita să se refere la fotbalul de azi? Pentru că, uitîndu-se în ochii ultimului şi celui mai decis adversar, **Cronos**, va încerca ultimul dribling pentru a înscrie, imparabil, în poarta timpului...

Paul SLAVESCU

Desene de NEAGU RADULESCU

KUN I — Concert la două viori...

Într-un bloc modern din Oradea...

De la unul din etaje, se aud sunetele melodioase pe care arcuşurile le scot de pe strunele a două viori. Te întrebi: aici s-a mutat maestrul Ştefan Ruha? Şi cine, oare, îl acompaniază?

Ajuns la sursa cîntecului, pe cartea de vizită a soneriei apartamentului citeşti, însă, numele familiei Kun.

În uşă, ne întîmpină Kun II, spunîndu-ne: „Cîntam un duet cu Iosif la vioară". *Am aşteptat ca acest concert familial să ia sfîrşit. Cînd şi Kun I a lăsat arcuşul din mînă, cu o plecăciune făcută exact ca la rampă, a început cealaltă „oră": a evocărilor, a amintirilor duioase.*

— Am îndrăgit fotbalul încă de pe cînd aveam vîrsta de 3—4 ani... Începutul l-am făcut pe invariabilul maidan al copilăriei, alături de Gaby Raksi şi de Harşani. Prima minge era, bineînţeles, din cîrpele adunate de fiecare dintre noi, de pe acasă, printre care se amesteca, însă, şi cîte o faţă de pernă (anvelopa mingii) nou „nouţă"...

Cu „balonul" de piele am făcut cunoştinţă abia pe la vîrsta de 13—14 ani, cînd am primit botezul de „junior" în echipa „Înfrăţirea". Am făcut, şi atunci, timp de doi ani, cuplu cu fratele meu mai mic, Attila. La terminarea şcolii, am devenit jucătorul de bază al echipei de tineret „Crişul".

Dar, părinţii mei nu doreau să mă vadă numai bătînd mingea cu piciorul, ci purtînd în mînă şi arcuşul fermecat al viorii. N-am vrut să-mi dezamăgesc familia şi, ducîndu-mă la Tg. Mureş, am dat examen de admitere la Şcoala medie de muzică din acel oraş. Dar, după ce am reuşit, am trecut şi la celălalt arcuş: al fotbalului. Îndată ce-am luat contact, din nou, cu balonul rotund, am scos bilet de tren pentru Oradea, oprindu-mă direct la stadionul „Crişului". Şi, de atunci, am conjugat cît am putut mai bine cele două pasiuni: fotbalul şi vioara, încercînd să ating un grad cît mai înalt de virtuozitate la amîndouă.

— Se poate spune, deci, că posezi un „violon d'Ingres" la propriu, iar nicidecum la figurat...

— Cert, deoarece prima dragoste mi-a rămas tot fotbalul...

Şi fostul golgeter al „Crişului", din perioada cînd echipa se afla în categoria B, ne face încă o mărturisire:

— Aşa cum reuşesc duetul la vioară cu fratele meu Attila, am ţinut să realizez cu el şi cel mai armonios cuplu în atacul echipei. Din nefericire, Attila a rămas de cele mai multe ori „solist", căci n-am participat decît la puţine jocuri. Dar, de ori de cîte ori mă aflu în teren, lîngă el, „duetul" funcţionează admirabil: fin tehnician, Attila îmi dă „întrările" cu o mare precizie, servindu-mi mingile ca pe tavă. Cum să nu devii eficace cu un asemenea virtuoz al viorii şi al balonului rotund?

După ce Iosif a tăcut, am fost stăpîniţi de un singur gînd:

Poate că în viitor, cei doi maeştri ai arcuşului, Kun I şi Kun II, îşi vor sincroniza, mai des, apariţiile şi pe terenul de fotbal, aducînd echipei lor o substanţială contribuţie, printr-o „fugă de Bach" care să-i ducă spre vîrfurile clasamentului...

S. BRAŞOVEANU

PESTE 1000 DE RĂSPUNSURI LA ANCHETA NOASTRĂ!

La 1 februarie s-a încheiat primirea răspunsurilor la ancheta organizată de noi luna trecută, pe tema: „CE CREDEŢI CĂ AR TREBUI REMEDIAT ÎN FOTBALUL ROMÂNESC?".

Aşteptările noastre în ceea ce priveşte participarea cititorilor la acest larg sondaj de opinie au fost în întregime confirmate. La redacţie au fost înregistrate peste 1 000 de răspunsuri sosite de la cititori, jucători de fotbal, antrenori, tehnicieni, activişti sportivi din toate colţurile ţării.

În aceste zile, colectivul nostru redacţional desfăşoară o vastă acţiune de triere a răspunsurilor, în vederea publicării rezultatelor definitive ale anchetei. ACESTE REZULTATE, ÎNSOŢITE — DEOCAMDATĂ — DE SCURTE COMENTARII, VOR FI DATE PUBLICITĂŢII ÎN NUMĂRUL VIITOR AL REVISTEI „FOTBAL", DE MIERCURI 13 FEBRUARIE.